

Olv.: ApCsel 13,14.43-52 – Jel 7,9.14b-17 – Jn 10,27-30
Jézus a jó Pásztor

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Isten hozta a Testvéreket ide az Isten házába ezen a szép vasárnapon, jó Pásztor vasárnapján, amikor a papi hivatásokat is ünnepeljük. Azok szolgálatát, akik által az Élet Kenyerét kapjuk. Imádkozzunk azért, hogy legyenek emberek, akik ezt a pásztori szolgálatot, a keresztény közösség szolgálatát vállalják.

Gondoljunk két testvérünkre, akik a mi közösségünkhöz tartoznak. Egyik testvérünk tegnap este elment közülünk, meghalt, a másik testvérünket, egy pici gyermeket ma vesszük föl közösségünkbe. Ilyen az élet, vannak akik jönnek, vannak akik elmennek. Hiszünk abban, hogy aki Isten útján jár, az otthonra talál egy keresztény közösségben és onnan haza is talál. Nézzünk önmagunkba és tartsunk bűnbánatot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Nem egyszerű elfogadtatni ezt a pásztorképet a XXI. század emberével. Egészen más irányultsága van a modern embernek, mint amit Isten elgondolt róla. Az ember közösségi lény. Beleszületik egy közösségbe, ahol növekszik. Ebben a közösségben bontakozik ki számtalan ember segítségével, közreműködésével és oltalmával. Ez az ember biblikus képe.

A modern ember és különösen a XX. század embere egy más gondolatiság hatása alatt élt és él. Állandóan az ember jogairól beszélnek. Elsősorban az egyes ember egyéni lehetőségeit hangsúlyozzák és bizony ez a szellemi irányzat megtámadta a közösségeket. Az ember védelemre szorul, segítséget vár, ugyanakkor elsősorban az egyéni jogaira hivatkozik, az egyéni szabadságát hangsúlyozza. Ezen hatásokra a közösségek meggyengülnek, esetleg megrendülnek, széthullanak. A gondolkodók szerint ez az ember idegenkedik attól, hogy őt egy közösségbe besorolják, hogy vállalja el a közösséghez tartozás terheit, amit az alkalmazkodás, egymásra figyelés mindenképpen megkíván. Éppen ezért ez a kép, a pásztorkép idegen lett. Holott Isten az embert a közösséggel való kapcsolatában – az igazi biblikus képben - gondolta el.

Isten sohasem egyes emberekben gondolkodik. Az Isten mindig közösségben gondolkodik és az egyes emberről úgy, mint akit a közösséghez tartozónak kell megismerni. Az ember tragédiája mindig ott kezdődik, amikor egy közösségből kihull. Mindegy, hogy milyen közösségre gondolunk. Lehet ez a házasság közössége, a család közössége, lehet egy munkahely közössége, lehet egy nemzet közössége. Amikor az ember ezekből kiesik, társtalanná válik. Az ember igazi problémája ez. Miért hagyják figyelmen kívül ezeket az összefüggéseket azok, akik ismerik az emberi élet törvényeit, akik ismerik az embert?

Ilyen mértékben fölszabadítjuk az ember önzését? Ilyen mértékben engedjük hatalomra jutni az ember egyéni érvényesülését és egyéni érdekeit? Ez életellenes.

***Jézus arról beszél – hallottuk, -
hogy ő megtartja övéit a közösségben.
Senki nem ragadhatja el őket a kezéből.***

A mai vasárnapnak ez az üzenete. Nem erre vágyakozunk? Nem védelemre vágyakozunk? Nem arra vágyakozunk, hogy el ne vesszünk? Jézus megmondja a magyarázatot is. “Aki Hozzám tartozik, az megmenekül. Senki nem ragadhatja ki a kezemből.” Ezért nagyon fontos a Jézushoz tartozás. Mi a jézusi válasz? “Én és az Atya egy vagyunk.” Jézus a teremtő, a mindenható, a megváltó Isten hatalmára hivatkozik. Jézushoz tartozásunkat ez a kérdés dönti el: Tudunk-e Istenről így gondolkodni?

Az ókori társadalomban a királyok pásztorkirályok voltak. Ezzel is kifejezték, hogy a vezető a közösségért van. A vezető és a közösség összetartozik. Jézus ezt is csodálatos módon világítja meg. Azzal kezdődik a pásztorkép az újszövetségi Szentírásban, hogy csak az tartozik a közösséghez, aki a kapun át lép be. “Én vagyok a kapu. Aki nem a kapun jön be, az tolvaj.” - mondja Jézus. Aki ezen a kapun érkezik a közösségbe, az Jézussal érkezik az Isten közösségébe. Ezt a kérdést a Péterrel való párbeszéd világossá teszi számunkra. Pétert megkérdezi Jézus: “Szeretsz-e Engem jobban, mint ezek?” Péter azt mondja: “Uram, te tudod, hogy szeretlek.” Jézus válasza: “Legeltesd bárányaimat, legeltesd juhaimat.” Ebben a háromszor ismétlődő rövidke párbeszédben fölismerhetjük azt, hogy Jézushoz csak a szeretet révén lehet tartozni.

***“Ismerem enyéimet és enyéim ismernek Engem!” - mondja Jézus.
Ez a szeretetkapcsolatot fejezi ki,
mert egymáshoz tartozni csak a szeretetben lehet.***

Ennek a közösségnek ez a szeretet a létrehozója. Ezt a szeretetet Jézus Krisztus jeleníti meg ebben a világban. Hozzám tartozol. Milyen mélységeket fejez ki ez a szó? Akihez tartozunk, akivel összetartozunk, azzal szó sem lehet valamilyen fajta birtoklásról. Férj és feleség egymáséi, de nem birtokolják egymást. Egy gyerek, aki beleszületik a családba, az a szüleié, de a szülei nem birtokolják őt. Összetartoznak. Az emberek nem úgy tartoznak össze, mint ahogy hozzám tartozik egy akármilyen tárgy, ahogy hozzám tartozik az autó, vagy egy bútor. Az összetartozás védelmet jelent. Ez az igazság fejeződik ki: ebben a kapcsolatban teljes védelmet nyer az ember.

Testvérek! Mindannyian arra vágyakozunk, hogy védelmet találjunk. Ez csak az egymással való közösségünkben lehetséges. A jó Pásztor arra biztat bennünket, hogy ebben a kapcsolatban fogadjuk el azt, hogy Ő az életünket szolgálja. Az egymással való kapcsolatunkat is ebből a képből értelmezzük. “Legelőre vezetem őket.” - mondja Jézus. Tudjuk, hogy mit eszik a bárány. De mi táplálja az embert? Mi az a legelő, ahova Jézus vezet bennünket? Mivel táplálkozik az ember? Az Igazsággal. Jézus, amikor a mi életünk kiteljesedését szolgálja mint Pásztor, akkor ezt az Igazságot kínálja fel: az Istent, mert Isten az Igazság. Ahhoz, hogy az ember egy közösséghez tartozhasson, valamiképpen találkoznia kell az Igazsággal, vagyis az Istennel. Nem véletlen az, hogy a modern ember itt elbizonytalanodik. Nem véletlen, mert távol került az Istentől.

***Pilátus megkérdezi Jézustól: Mi az igazság?
Jézus mit válaszolt? Hallgatott, mert az Igazság Ő maga.***

Amikor mi emberek tudjuk, hogy mi az igazság, amikor azt hangoztatjuk, hogy ez az igazság, akkor ez azt jelenti, hogy az ember kész az ítélkezésre. Jézust is az igazságra hivatkozva ítélték el. Mi is egymást az igazságra hivatkozva ítéljük el, mert mi tudjuk, hogy mi az igazság. Ez az emberi gondolkodás. Ahova Jézus vezet bennünket, az az Isten világa és ott van az Igazság. Az Igazság az Isten. Mit jelent az Isten Igazsága? Jézus hallgatásából mindez kiolvasható. Az Isten szereti az embert. Amikor ezt a pásztorképet az ember közel engedi magához, akkor a farizeusok, meg az írástudók minden értetlenkedése ellenére Jézus világossá teszi a számunkra, hogy ő elmegy az egy elveszett után, mert az az egy elveszett, nincs a helyén. Az az egy a vesztébe rohan és hazahozza a közösségbe, mert ez az Igazság, a közösség szeretete, a közösség életben tartó ereje.

Ezen a mai vasárnapon ezekkel a kérdésekkel szembesülünk és élünk ebből a jézusi bátorításból:

***Jézus megtart bennünket , mert szeret.
A keresztyénység küldetése a közösség szolgálata,
az embereket hazahozni és megtartani őket Isten szeretetében.***

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek!

Ma szent Márk evangelistának az ünnepe van. Régen ezen a napon, - bármely napra is esett, akár hétköznapra, tehát munkanapra, - ötven évvel ezelőtt az én falumban körmenettel kimentek az emberek a mezőre, hogy Isten áldását kérjék. Ez az úgynevezett búzaszentelő körmenet volt. Az áldásra szükségünk van, hiszen addig tart az életünk, amíg az Isten igenje is tart. Hoztam egy pár szál búzát. Ebből lesz a kenyér. Most egy pillanatra álljunk meg és köszönjük meg azoknak az embereknek a munkáját, akik megtermelik a kenyeret, miközben egyfolytában játszanak velük. Semmibe veszik a munkájukat. Mi pedig itt Budapesten, meg a városokban amiatt zsörtölődünk, hogy milyen kenyeret sütnék a pékek. Talán tizenöt évvel ezelőtt szülőfalumban az összes gabonát fölvásárolta egy német cég, több száz tonnát. A mai napig egy fillért sem fizetett érte. Ilyen világban élünk. Gondoljunk ezeknek az embereknek a munkálkodására, akik mindig előlegeznek. Előlegeznek anyagiakat, energiájukat, az életüket. Megérdemlik a figyelmünket. Mindannyian megérdemeljük az Isten áldását. Ma mindenképpen gondoljunk a kenyérre, amely a mindennapink.

Könyörögjünk

Mindenható Istenünk, kegyességedhez folyamodunk, hogy e zsenge vetéseket, amelyeket a meleg és az eső által nevelsz, áraszd el áldásod bőséges harmatával és őrizd meg a termés beéréséig. Add meg népednek, hogy legyen mindig hálás ajándékaidért, hogy a föld terméséből az éhezők bőséges jókkal teljenek be. A szegény és a szűkölködő is zengje dicsőséges nevedet Krisztus, a mi Urunk által.

+ A M E N +

+ Á L D Á S +